

Корпан В.Л.

Студент групи Ф-41 факультету фінансів
Тернопільського національного економічного університету

РОЗДУМИ МАЙБУТНЬОГО ФІНАНСИСТА

Останніми роками серед населення України, насамперед, у дитячому та молодіжному середовищі, зростає популярність малорухомого способу життя (захоплення комп'ютерними іграми, соціальними мережами, перегляд телепередач тощо), що, поруч з іншими негативними факторами (погіршенням соціально-економічного становища українського суспільства, руйнуванням системи охорони здоров'я, погіршенням умов праці, навчання, відпочинку, стану навколишнього середовища, збільшення надмірних стресових навантажень) призводить до погіршення здоров'я всіх категорій громадян. Подолання негативних тенденцій та вирішення завдання формування здорового способу життя громадян України, насамперед, дітей та молоді, потребує нагального вжиття ефективних заходів щодо підтримки дитячого, дитячо-юнацького та масового спорту, переконання всіх громадян, насамперед, юнаків та дівчат, у необхідності рухової активності як невід'ємного чинника здорового способу життя та успішної життєдіяльності заради зміцнення здоров'я з урахуванням інтересів, побажань, здібностей та індивідуальних особливостей кожного.

Спорт допомагає людині бути у хорошій фізичній формі, а крім того він виховує характер та силу волі. Заняття спортом сприяють укріпленню здоров'я. Навіть проста зарядка вранці під улюблену музику заряджає енергією на весь день.

«Культ здорового способу життя панує у стінах Тернопільського національного економічного університету», – говорив свого часу С.І. Юрій [1].

Фізична культура є продуктом суспільного життя людства. За своєю цілеспрямованістю і змістом вона історично змінюється відповідно до змін засобів виробництва. У кожній історичній формації фізична культура пов'язана з різними сторонами життя суспільства – його економікою, політикою, науками та мистецтвом.

Проблемами фінансово-економічної діяльності у сфері розвитку фізичної культури і спорту в Україні займалися такі дослідники, як: М. Воробйов, Ю. Мічуда, Л. Дудорова, Є. Імас, О. Кокун, Ю. Довгенько, Ю. Павленко [2].

Україна приймає активну участь в олімпійському та параолімпійському русі. Метою цього є виховання молоді засобами спорту в дусі олімпізму, залучення населення до здорового способу життя, зростання міжнародного авторитету держави. «Українські олімпійці найдієвіше сприяють визнанню держави», – зазначав С.І. Юрій [1].

Для розвитку фізичної культури і спорту використовуються не лише бюджетні кошти, а й позабюджетні кошти, зокрема від: Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності; підприємств, установ та організацій, об'єднань громадян, окремих осіб; фінансово-господарської діяльності закладів фізичної культури і спорту; користування правами інтелектуальної власності закладами фізичної культури і спорту, організаторами фізкультурно-оздоровчих та спортивних заходів; проведення державної спортивної лотереї; інвестиційної діяльності у сфері фізичної культури і спорту.

Фінансування спорту в Україні порівняно з такими державами як: Велика Британія, Китай, Росія, та Сполучені Штати Америки значно менше. Відповідне фінансування не є показником ефективного розвитку. Це показала літня олімпіада у Лондоні. Маючи значно менше фінансування, порівняно з іншими країнами-учасниками, Україна показала досить не поганий результат по кількості отриманих медалей.

Президент України та органи державної влади вживають певних заходів щодо реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту. Позитивним кроком у цьому напрямі стало схвалення Указом Президента України у лютому 2016 р. Національної стратегії з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 р. «Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація» та затвердження Кабінетом Міністрів України у грудні 2015 р. Концепції Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 р.

В умовах децентралізації виникають серйозні проблеми щодо функціонування дитячо-юнацьких спортивних шкіл при передачі їх фінансування за рахунок коштів місцевих бюджетів. Відтак, у 2016 р., в умовах відсутності субвенції з Державного бюджету місцевим бюджетам України для цільового фінансування дитячо-юнацьких спортивних шкіл, існує реальна загроза суттєвого скорочення кількості дитячо-юнацьких спортивних шкіл, тренерсько-викладацького складу та кількості учнів.

Ще однією істотною загрозою для належного функціонування сфери фізичної культури і спорту в Україні є скасування з 1 січня 2015 р. норми щодо звільнення від плати за землю закладів фізичної культури і спорту, які повністю утримуються за рахунок бюджетних коштів, підприємств та організацій за земельні ділянки, на яких розташовані спортивні споруди, що використовуються для проведення всеукраїнських, міжнародних змагань та тренувань збірних команд України, а також запровадження для спортивних підприємств та організацій податку на нерухомість. Фактично, надання пільг з плати за землю та оподаткування нерухомості передано на розсуд органам місцевого самоврядування, що може призвести до серйозних проблем у здійсненні спортивної діяльності в Україні, призупинення функціонування спортивних об'єктів, їх перепрофілювання та ліквідації.

Третім викликом сталому розвитку сфери фізичної культури і спорту є намагання керівництва Міністерства освіти і науки України організувати заняття з фізичної культури у вищих навчальних закладах як факультативи (без підсумкового контролю та включення до навчальних планів). Повна реалізація зазначених пропозицій може призвести до повної руйнації системи фізичного виховання студентів та суттєвого погіршення їх здоров'я, закриття рекреаційно-відновлювальної інфраструктури вищих навчальних закладів України, послаблення рівня обороноздатності держави.

Отже, фізична культура – це органічна частина культури суспільства й особистості, це галузь діяльності, що задовольняє потреби суспільства по створенню фізичної готовності людей до різних форм їхньої життєдіяльності.

Головними умовами для розвитку повинно стати стимулювання занять фізичною культурою, створення життєвих ситуацій за яких рухова діяльність стає внутрішньою органічною потребою, за якої усвідомлюється її значення та користь. А це означає, що держава повинна створити більше спортивних клубів, секцій, спортзалів, щоб молодь мала можливість всебічно розвиватися. Змінюючи нормативну базу, значну увагу потрібно приділити створенню програм розвитку фізичної культури та спорту, створити вигідні умови для заохочення меценатів, які б були зацікавлені у фінансуванні даної сфери, а також щоб держава змогла більше виділяти коштів з Державного бюджету.

Література:

1. Юрій Сергій Ілліч: біобібліогр. покажч./ бібліотека терноп. нац. екон. ун-ту; уклад. Л.А. Струтинська; відп. за вип. та автор вступ. ст. К.З. Возьний. – К.: Заннтя; Теннопіль: ТНЕУ, 2010. – 103 с.

2. Імас Є.В. Протиріччя економіки фізичної культури і спорту в перехідних суспільних системах / Є.В. Імас, Ю.П. Мічуда // Економіка та держава. – 2008. – №2.

Пінкевич К.Р.

*Студентка групи Ф-31 факультету фінансів
Тернопільського національного економічного університету*

РОЗДУМИ МАЙБУТНЬОГО ФІНАНСИСТА: «ФІСКАЛЬНА ПОВЕДІНКА: РЕАЛЬНІСТЬ ТА СПОСОБИ МОТИВУВАННЯ ПЛАТНИКІВ»

Загальновідомим є факт, що фінансування держави, її соціально-економічного розвитку в значній мірі відбувається за рахунок податкових надходжень, які справляються до бюджетів усіх рівнів. Сфера дослідження податків як економічної категорії та інструменту впливу на соціально-економічний розвиток суспільства зацікавила почесного ректора ТНЕУ С.І. Юрія. Він писав: «Податки – це обов'язкові платежі юридичних і фізичних осіб у бюджет» [1, с. 296].

Ай справді, податкові надходження становлять найбільш питому вагу серед інших методів централізації бюджетних ресурсів і займають провідне місце серед інструментів економічного регулювання з боку держави. В розвинутих країнах частка податків становить 80–90% всього доходу бюджету.

На жаль, Україна переживає складний для держави період, що супроводжується кризовими явищами практично в усіх сферах суспільного життя, в тому числі страждає і податкова система. Це стає причиною для антифискальної поведінки платників, породжуючи бажання зменшити податкові зобов'язання або взагалі ухилитися від їх виконання.

Згідно з розрахунками Світового банку на червень 2016 р., рівень податкового навантаження в Україні становить 52,2%.